

[Ingerlise Koefoed]

vi her, fordi vi skal følge med i, hvad der sker i verden, på legepladserne og andre steder, tage bestik af det og sige: hvad kan vi så gøre ved det? Vi er valgt ligesom dem ude i kommunerne, og vi har minsandten lige så meget ansvar for landets børn, som de har i kommunerne.

Dette er også ment som en håndsrækning til kommunerne. Nogle har sagt: man skal ikke blande sig i, hvordan kommunerne indretter deres legepladser; det kan de sagtens selv finde ud af, for de er jo så dygtige og så velmenende ude i kommunerne. Jeg er enig i, de er velmenende; men de kan ikke finde ud af det. Hvordan skal de finde ud af det? Hvordan skal de vide, hvornår de tager fejl, og hvornår de har ret, så længe de sikkerhedsbetingelser, de må stille til deres legeredskaber, ikke er opfyldt?

Der står i forslaget, at det mest drejer sig om småbørn, det drejer sig ikke så meget om de store børn. Jeg kunne godt tænke mig – det står der ikke noget om i forslaget – at når folk laver byggelegepladser, hvad jeg mener de skal kunne, med og uden ponyer, for alle mulige aldersklasser, så skulle man have en eller anden konsulent, der lige gik ud og kiggede efter, hvad der nu kunne være, som man måske kunne bede børnene og de voksne om at udforme lidt anderledes, så det blev lidt mindre farligt. I øvrigt tror jeg, at byggelegepladser er noget af det mindst farlige, vi har.

Det drejer sig først og fremmest om de små børn, og vi ved, at de fleste ulykker sker med de små børn. Det mener jeg – og det kan jeg heldigvis også forstå at et flertal i folketinget mener – at vi må gøre, hvad vi kan, for at forhindre eller for at begrænse.

Jeg synes, det næsten er gribende, når socialministeren står heroppe og siger, at hvis udvalget gerne vil se de papirer, der foreligger fra dengang, så skal udvalget nok få lov til at se dem. Ja, det manglende minsandten da bare!

I øvrigt vil jeg henvise til, at børne- og ungdomspædagogerne, som det er blevet omtalt her, har udarbejdet et sæt vejledende retningslinjer, som jeg godt ved at en del af kommunerne benytter. De binder bare ikke fabrikanterne.

Det, der interesserer mig mest, er stadig væk: hvordan sikrer jeg mig imod, at der sælges legeredskaber her i landet, som er far-

lige for børn? Det synes jeg at vi skal gå videre med, og jeg takker som sagt dem, der synes det samme som jeg. De andre vil jo blive tvunget til at gå videre med det, hvad enten de vil eller ej.

(Kort bemærkning).

Merete Aarup (KF):

Jeg synes, det er stærkt, når fru Ingerlise Koefoed siger, at kommunerne ikke er sig deres ansvar bevidst og ikke kan klare disse ting. Der laves mange legepladser ude i kommunerne, og jeg kan ikke se, hvordan disse retningslinjer og standardnormer kan komme ind, når vi selv bygger. Det er jo os ude i kommunerne, fru Ingerlise Koefoed angriber her. Kommunerne køber ikke færdige legeredskaber i samme omfang som før. De bygger selv deres redskaber. Hvordan vil man lave retningslinjer for det? Jeg kan forstå det med gynger og med vipper, men de andre ting, der er på legepladserne i dag, har kommunerne stor respekt for. Der arbejdes meget seriøst rundt omkring med disse ting, så det kan ikke være rigtigt at rette beskyldninger mod kommunerne.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Når man engang får lejlighed til at læse, hvad det er, jeg har sagt her, så vil man bemærke, at jeg ikke et øjeblik har angrebet kommunerne.

Jeg har sagt, at de legeredskaber, kommunerne køber, må være sikre, at de legeredskaber, som fabrikeres her i landet, må være sikre. Jeg har sagt, at ude i kommunerne kan de ikke tage ansvaret for det, som er for dårligt lavet. De tager deres ansvar, så langt de kan, men man kan ikke forlange, at folk skal tage ansvar for noget, hvis rækkevidde de ikke kender, fordi det ikke har gennemgået en godkendelsesprocedure, eller hvad det nu er.

Jeg har ikke angrebet kommunerne. Jeg har ikke angrebet forældrene. Jeg har ikke angrebet nogen andre overhovedet. Jeg har ikke angrebet fabrikanterne, hvad man måske ville have ventet af SF. Jeg har sagt, at det er vores ansvar, at man får lavet nogle vejledende normer og retningslinjer, sådan at de værste ulykker ikke kan ske, sådan at